

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 361. Usque Ad Annum 395

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117786

§. 37. S. Augustini secessus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66032)

Sæculum IV. maxime per traditionem, atque omnium
A. C. 392. Ecclesiarum consensum refutat. Osten-
 dit, in eo Episcopum, & Presbyterum
 differre, quod Episcopus Ecclesiæ Patres
 gignat per ordinationem, Presbyter vero
 solummodo filios per baptismum pro-
 creet; quia Presbytero imponendi manus
 potestas non est. (*) Et quia illos textus
 detorquebat Aerijs, ubi S. Paulus promi-
 sue nomen Episcopi, & Presbyteri adhi-
 bere videtur, S. Epiphanius asserit, in Ec-
 clesiæ primordiis ab Apostolis quandoque
 Episcopos, & Diaconos, nullos autem
 Presbyteros, quandoque Presbyteros, &
 Diaconos sine Episcopis pro locorum ne-
 cessitate, & merito Personarum ordi-
 nasse.

§. XXXVII.

S. Augustini Secessus.

Civit. XXII In Africa S. Augustinus fortiter pugna-
 bat in hæreticos, præsertim Manichæos,
 6. 18. sponte suis dissensionibus Sectæ suæ rui-
 nam

(*) Hic in adjecta annotatione Protestans du-
 bitat, an Distinctio Episcopi, & Presbyteri sit Juris
 Divini. Hujus Quæstionis Definitionem ex S. Epi-
 phanii verbis discere debuisset. Quæ Juris Divi-
 ni non sunt, nec constanter, nec ubique, nec ab
 Ecclesiæ primordiis observata fuere; nunc si e-
 dem Jure Divino Potestas est Presbyteri ac Epi-
 scopi, ostendat aliquis Episcopum vel Presbyterum
 aliquando a Presbytero non Episcopo fuisse or-
 dinatum.

nam parantes; ex Italia reversus cum amico suo Alipio Carthaginem venit, & in domo cujusdam, nomine Innocentis degebat, olim causidici in tribunali Præfecturæ Vicarii, & cum tota sua familia piissimam vitam agentis. Is jam diu fistulis laborans, multas Medicorum sectiones passus fuerat, sed sinus unus profundius latens peritorum industriam sefellebat, quem cum aperire debuissent, remediis externis sanare volebant. Post multum temporis demum facti sunt, excellentis cujusdam ab Alexandria Chirurghi judicio, novam sectionem esse necessariam. Ægrotus indictam operationem tanquam mortem certissimam pertimescebat, tota familia commiseratione optimi Domini affligebatur; quotidie periclitantem viri Sancti invisebant, Saturninus, Episcopus Usaliensis, Gelosus Presbyter, Diaconi Ecclesiæ Carthaginensis, atque inter eos Aurelius postea Episcopus; hos rogavit, ut sequenti die adesse vellent, quando, ut ipse augurabatur, medici sibi mortem essent illaturi; ipsi tristem solabantur, ut spem suam in Deum poneret, seque ejus Voluntati submitteret hortabantur. Tunc de more orare cœperunt, genibus flexis, & in terram prostrati, Innocens quoque magno impetu in terram se projecit, atque inter lacrymas, & singultus tanto fervore orabat, ut expiraturus videretur. Et illa

Sæculum IV. quidem die surgentes ab oratione, accepta
A. C. 392. Episcopi Benedictione, discesserunt. Al-

tera luce, cum rediissent, intrant Medicus,
 Innocens lectulo suo imponitur, tollitur
 fasciæ, pars ægra corporis nudatur,
 Chirurgus, suis instrumentis armatus, lo-
 cum quærit, ubi secet, oculis lustrat, ma-
 nu explorat, sed ecce! invenit solidam
 cicatricem, vulnusque integre sanatum.
 S. Augustinus, & ipse præsens, postmo-
 dum hoc miraculum narrabat, utpote
 inter alia sua ætate luculentissimum, ut
 ostenderet, hujusmodi prodigia in Eccle-
 sia necdum cessasse. Exinde ad propria
 rediit, in Domo campestri habitans, cum

Possid. c. 3. amicorum non nullis, ipsius exemplo Deo
 fervientibus. Ibi annos tres moratus, om-
 ni cura hujus mundi abjecta, Deo in je-
 juniis, orationibus, & bonis operibus vi-
 vebat, cujus legem diu, noctuque medi-
 tabatur, aliosque tam suis sermonibus,
 quam libris edocebat, quæ sibi Deus in
 meditatione, vel oratione revelasset.

*I. retract.
 c. 10.*

Illo tempore scripsit duos libros de Ge-
 nesi contra Manichæos, ut eos apertius
 oppugnaret; scripsit autem stilo simpli-
 ciori, quam antea solitus fuisset.

Hos libros orditur S. Augustinus re-
 futando Manichæorum calumnias con-
 tra vetus Testamentum, & respondet
 objectionibus, quas adversus initium li-
 bri Genesis fabricabant; ubi autem Ada-
 mus

mus e paradiso terrestri ejicitur, librum Sæculum IV.
 claudit. Eodem tempore composuit li- A. C. 392.
 brum Magistri, estque Dialogus inter i-
 psum, & Adeodatum filium suum, ubi
 facultatem loquendi curiose examinat,
 probatque, nullum alium esse Magistrum,
 qui nos doceat, quam Veritatem æter-
 nam, quæ est JESUS CHRISTUS. S. Augu- Conf. IX. c. 6
 stinus in suis Confessionibus coram Deo
 testatur, omnes conceptus, quos in hoc
 libro filio suo tribuit, revera ipsius inge-
 nii partus esse, quamvis non plures, quam
 sedecim annos expleisset, dicitque adhuc
 magis miranda in juvene intellectus spe-
 cimina se vidisse, ita ut inde ruinæ peri-
 culum metueret. At vero non multo I. retract. 13.
 post hæc tempore dilectum hunc filium
 mors præmatura rapuit. Ultimus hu-
 jus secessus fructus fuit liber de vera
 Religione; in eo postquam ostendit, il-
 lam nec apud Paganos, nec quamcun-
 que aliam Sectam extra Ecclesiam Ca-
 tholicam (*) inveniri posse, œconomiam
 ordinationis divinæ in procuranda ho-
 minum salute explicat, & errorem Ma-
 nichæorum de duobus Principiis refutat.
 De duobus mediis differit, quibus Deus
 homines regit, auctoritate, & ratione;

Q 9 9 4 de

(*) Verba hæc: Extra Ecclesiam Catholicam.
 Protestans omisit. Et iterum in fine Numeri
 XXXVIII.

Sæculum IV. de tribus præcipuis vitiis, quæ homini, A. C. 392. Deum quærenti, vitanda, amore voluptatis, superbia, & curiositate; tandem concludit, veram Religionem in eo consistere, ut unum Deum Patrem, Filium, & Spiritum S. adoremus. Hoc excellentissimum S. Augustini opus, sive stilus, sive cogitationum sublimitas consideratur, vix alteri palmam cedit.

§. XXXVIII.

S. Augustinus Presbyter.

Possid. c. 3.
Aug. serm.
335. 1. de
vita com. n. 2. **D**um his in suo secessu prope Tagastam occupatur, quidam Imperatoris Procurator Hippone, urbe maritima, & vicina, eidem jam ante amicitia junctus, virum videre, & Verbum Dei ex ipsius ore audire concupiit; eum S. Augustinus, jam quidem Christianum, arctius Deo conjungere sperabat, & persuadere, ut secum in Monasterio viveret. Venit ergo Hipponem, hujus viri salutem sectiens, sed tunc quidem, ut a mundo secederet, permovere non potuit. Illa tempestate Valerius Hipponensi populo Episcopus præerat; ipso quadam die ad populum verba faciente de necessitate, aliquem suæ Ecclesiæ Presbyterum ordinandi, cum eis Doctrina, & virtus S. Augustini esset perspecta, manibus correptum, suo Episcopo ordinandum præsentarunt; quippe in medio eorum stabat, nihil

Possid. c. 4.